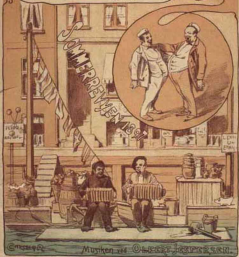

H. IV, 388.

R. Fok. Musikforlaget

30cplag.

DEN DANSKE S KUDEPLADS eller

Copyright

Musikforlaget

forfatterens Eiendom.

Kjøbenhavn. Wilhelm Hansen, Musik-Forlag.

239.287090

Jeg er ligeglad.

Gl. Melodi, noget ændret.

Moderato.

Nr. 1.

f

1. Se,
2. Man
3. At
4. At
5. Jeg
6. Se,

her har jeg nu spildt de skønne Ung - doms - aar, og
 skal jo læ - re li - ge til man bli'er I - di - ot, har
 tæn - ke sig en Præst kan stik - ke den - ne ud: at
 Ber - ner - kon - ven - tio - nen ik - ke gik hos os!! - at
 ta'er ge - val - tig Del i Cye - le - Lan - de - vejs - sport, jeg har
 Blom - sten hos os det er jo Kvin - der - ne, i

faa - et man - ge Stenk i mi - ne blon - de Haar, men
 De't te set en Sui - te „Æg - te - skab à la mo - de“? Der
 kal - de en Kol - le - ga Sa - tans Sen - de - bud! Kol - le - ga'n
 stjæ - le det var el - lers ik - ke Skik hos os, næ,
 end - nu in - gen Cye - le, men et Nord - sjællandskort, jeg
 Vin - ter har Blom - sten hed - det Or - ki - dé, se

Pæ - re - Sku - den hol - der sig skam li - ge ung og smuk, og
 læ - rer man de ræd - sels - ful - de Føl - ger det kan ha', naar
 var Grundtvi - gi - a - ner, men han selv var Mis - sio - nær, jeg
 vi be - skyt - ter Kunst og vi be - skyt - ter Vi - den - skab, men
 ken - der Reg - le - men - tet, og jeg er paa Hat med Flor, og
 fro - digst den gror i den syd - land - ske Luft, jeg

Æb-ler-ne da og-saa, naar de ba-re ej faar Mug. Jeg har min
 Man-den han gaar u-den-om paa Bum-fal-de-ra. Ja Bern-hard
 syn's al-lig'-vel ik-ke, det er den Slags Ting der klø'r. De kan jo
 Dig-ter-ne be-skyt-ter vi just ej med Li-den-skab, de bli'er til
 jeg har e-ven sam-me Haar, for-nyer som Or-la Nord. Ja-men-om
 fo-re-træk-ker Blomsten med den hjem-li-ge Duft. For-der er

go-de fa-ste Kun-de-kreds, men det er ik-ke tidt vi sés, det
 Ol-sen er en Sa-tans Kal, en Pæ-da-gog i Vox-Mo-ral. Naar
 skæl-de ud paa os, selv sku' de ik-ke ger-ne slaas, med min-dre
 Rø-ve-re o-ver-ladt, og rs-ver-ag-tig o-ver-sat, men je'n-gen
 Ras-mus-sen ta'er Jør-gen-sen, el-ler Ja-cob-sen sla'er Sø-ren-sen, om
 det med Dan-ne-kvin-der-ne, naar de vif-ter lidt med Fin-ner-ne, kommer

hæn-der un-der-ti-den, a' Folk hel-ler gaar ved Si-den a', men
 ba-re de, der ser det, ej faar Lyst at gaa paa Did'lom-dej-naa
 saad'en Mis-sio-nier paa in-gen Maa-de kan la vær', naa
 Ed-gar Høy-er selv, og skri-ver in-gen Be-ger selv, saa
 E-rik-sen før, Fed-der-sen, el-ler Did-rik-sen kler Ped-der-sen, be-
 Blo-det op i Kin-der-ne naa, jeg le-vern nu kun paa Min-der-ne, saa

jeg er agu for-re-sten li-ge-glad, Gu' jeg saa!
 jeg er agu for-re-sten li-ge-glad, dem om det!
 jeg er agu for-re-sten li-ge-glad, græsk-ka-tolsk!
 jeg er agu for-re-sten li-ge-glad, Tak for Mad!
 var' mig vel hvor jeg er li-ge-glad, navn-lig glad!
 jeg er agu for-re-sten li-ge-glad, for-saa-vidt!

Talang.

Olfert Jespersen.

Mazurka Tempo.

Nr. 2.

f

1. Ta-
2. En
3. Ga-
4. Ta-
5. Jeg

lent Ta-lang har jeg Gud-ske-lov da ej-et, fra
 Frel-ser-mand tidt pud-ser mi-ne blan-ke Støv-ler, mens
 mel-Ja-vel han la-ver en køn Kop Kaf-fe, der
 lang-be-var's, man træf-fer, naar man er hel-dig, paa
 vil min Sæl ha' Fred i min e-gen Stu-e, jeg

den-gang jeg kom til Ver-den og Fat-ter blev Fa'er. Naa
 jeg sid-der midt paa Tor-vet un-der Dan-ne-brogs-flag. Den
 kan glø-de baas-de Nan-sen og E-va og Liv. Ja
 den See-ne, der er svært, stor i Skra-be-lig-hed." I
 hol-der saa-gu' da ej aa-bent Hus for en-hver, og

mit Ta-lang det vej-er vel ik-ke me-get, men
 Frel-ser-mand og jeg sludrer løs og vrøvler om
 vel Ga-mel er Mand for at kun-ne skaffe for-
 „Strand-by-Folk" jeg blev im-po-ne-ret vældig af
 navn-lig vil jeg ej la' mig in-ter-vie-we af den

jeg er dog ganske glad ved det lidt, som jeg har. Skøndt ej jeg
 Svær-te og Vej-ret og den y-der-ste Dag." Han har nu
 gyld-te Di-ner-Tal-lerk-ner, Guld-gaf-fel og Kniv. Han ar-ran-
 al-le de Di-a-lek-ter, der dér ras-led ned. Vort Mo-der-
 før-ste den bed-ste Hr. Poul el-ler Per. Her var i

er re-gel-mæs-sig sken, gør jeg Tryk-ind paa det sva-ge
 bør stot et Fjer-ting -aar, er him-mel-hen-rykt ved si-ne
 ge-rer et bed-re Bord, vil han øj-ta-le, saa vil hans
 maal har en him-melsk Lyd, men hø-re jydsk er i-sær en
 Mor-gea et Lam-se-ben, en lil-le pyn-tet og pil-len

Ken, jeg stren-ger mig ik-ke me-get an, men Kvin-den
 Kaar, jeg sier saa-tid: „Er De glad ved de?“ Han smi-ler
 Bror, han selv er hjem-me i Geo-gra-fien, hans Bror har
 Fryd, er Di-a-lek-ten øj-heel kor-rekt, er den med
 En, han bad saa klyn-ken-de: „Tag og giv mig nog-le

(Gl. Thema.)
 ta'er jeg, Gud ved hvor-dan? Jeg er nem-lig skal-det og jeg er
 blidt og sier: Her-re-jel Jeg ka't-te skri-ve, jeg ka't-te
 Nem-me for Po-e-sien. Han kan staa ret op og ned og
 sjæl-landskdog lidt i Slægt. Ens Di-a-lekt er til-dels hans
 Da-ta fra De-res Liv! „Aa, lil-le De, vil De straks for-

vind-øjet Jeg er tem-lig „kal-let“ og skæv i Ben-tøjet, men dog en
 læ-se, jeg ka't-te reg-ne, men jeg kan blæ-se, mens Ber-sten
 ri-me, im-pro-vi-se-re halv-an-den Ti-me, ja til en
 e-geu, so-ta-ler vest-jydsk fra Lam-pe-vej-en, tre ta-ler
 svin-ge Saa hel han el-ske-lig som en Kvin-de: Jeg bliersmidt

myr-der-lig Don Ju-an, naa Her-re-gud, det er nu mit Ta-
 gaar, syn-ger jeg min Sang, Hal-le-lu-ja det er nu mit Ta-
 li-te-rør Kaf-fe-chan-tant, aa Gud be-va-res, sik-ken et Ta-
 øst-jydsk med fynsk Ak-cent, det er et kon-ge-ligt Sprog-ta-
 ud snart hver an-den Gang! Gud hvor han min-ded mig om Her-man

la-a-ang! naa Her-re-gud det er nu mit Ta-lang!
 la-a-ang! Ha-le-lu-ja det er nu mit Ta-lang! *cresc.*
 la-a-ang! aa Gud-be-va-res, sik-ken et Ta-lang!
 la-a-ang! det er et kon-ge-ligt Sprog-Ta-lang!
 Ba-a-ang! Gud hvor han min-ded mig om Herman Bang!

Populær.

Allegretto.

Olfert Jespersen.

Nr. 3.

3. Hvad er

1. Vo - res Po - li - tik_ nu er til Ro - den
 2. Ti - vo - lis Mu - sik_ jeg syn's den er saa
 Ri - chard Schre - ders Hat og A - bra - hams Re - din -
 4. Vo - res Fe - rie - bærn de mo - rer sig bril -
 5. Ber - ling - ske har man - ge go - de Pen - ne

bragt, men i A - pril der Slin - ger var i
 ken, hvor - for skal Ro - bert saa paa Thra - ne
 gode, ja selv Riis Knud - sens Ryg - skjold, Sværd og
 liant, de træk - ker rundt, saa Gud maa sig for -
 haft, som Pen - ne - hol - der Ma - ni - eus bær

Val - sen, naar Reedtz Thott et Ord i det
 skæn - de? Ja - ge Ge - org væk - tænkt
 Land - ser, mod Mar - ti - nius' Dress - ork!
 bar - me, Ul - rich - sen er med, be -
 min - des; Nu har Ber - ling - ske et

e - ne Ting fik sagt, fik han det i det an - det galt i
 gam - le Lumbyes Søn! det ku' da ej den vær - ste Re - ver
 det er li' - saa smaat som mod Cli - quot tre Vand med Pom - me -
 ta - ler alt kon - tant, men Møn - ten smel - ter bort i saa - dan
 dej - ligt Pen - ne - skaft, det stør - ste sik - kert som i By - en

(Gl. Thema.)

Hal - sen. Det var Synd for Thott - ten,
 nsen - ne, nas, Ro - bert er jo hel - dig -
 ran - ser. Den der spill - ler Kean og
 Var - me. Regn - skab han le - ve - rer,
 fin - des. Det er just hvad vi be - hs - ver,

for han er saa go' det er ik - ke saad' - n
 vis en rig - tig Strik, Thra - ne sæt - ter væl - dig
 gi'er Na - po - le - on, hans Tek - nik er fin, og
 men det træk - ker ud, Ul - rich - sen trak - te - rer,
 saadn en Re - dak - tør, som ej skri ver „Lø - ver -

at for - l'ies med to, snart han fi - red
 Pris paa hans Kri - tik, og som Di - ri -
 han har me - gen Aand, samt et stort Ta -
 og han læg - ger ud, snart ti Ø - re -
 dag, men skri - ver „Ler.“ Og at han stod og

her, og snart han fi - red dér,
 gent han ta - ger ej Sa - lær, det er
 lent, men det er dog hans Klæ'er der
 hist - snart hun - dred Kro - ner her, det er
 faldt med Thott - og saa lod vær, det er

det var det, der gjor - de Thott - ten po - pu - lær -
 det, der har gjort Ro - bert ræd - som po - pu - lær -
 e - gent - lig har gjort Mar - ti - nius po - pu - lær -
 det, der har gjort Ul - rich - sen saa po - pu - lær -
 det, der navn - lig har gjort Ro - the po - pu - lær -

Ministernøden.

Vals.

Gl. Vals.

Nr. 4.

1. Skændt Pi - le - ne tidt faldt lidt tæt om Reedt's
 2. Grev Ah - le - feldt tog a - no - nymt til Pa -
 3. Hver Gre - ve fik Bre - ve med Ud - skrift, Pri -
 4. Der var Ta - le om Bus - holm saad'n rent en pas -
 5. Gud - ske - lov, at en an - den En ej var Reedt's

Thott, saa saa' det dog ud til, at alt sku' gaa
 ris, paa Nord - kap Lo - gis var be - stilt til Grev
 vai,' Mi - ni - ste - ri - et er le - digt, er der no'en der vil
 sant, men han hav - de et tre Maan'ders En - ga - ge -
 Thott, det var med ens Ko - ne vist ej gaa - et

godt, men - Thott lig - ger todt. Da - marks A - del ham
 Frijs, Hr. Schar - ling sad hjem - me og fel - te sig
 ha'et? Man tæn - ke saa smaat paa Carl Lum - bye, for -
 ment, Ol - schan - sky var vil - lig, men ak, hvor for -
 godt, i den Si - tu - a - tion var hun ej ble - ven

slog, hvor - paa de til Ud - land med Ex - tra - tog tog. Man har
 stor, men man maa ha' glem, hvor Pro - fes - so - ren bor. Af Fa -
 di han kan di - ri - ge - re med Smil, Al - le Ni' Navnlig
 kert, han var Da - gen for - ud just bleen pro - lon - gert... Al - fred
 rar, nej, hun hav - de spil - let den' her paa Gui - tar: Lin - ge

væ - ret al - le vi - de Veg - ne, for man vil - de vin - de
 mil - lien Jen - sen kun - de gan - ske sik - kert man faa P. G.
 hvis han til Mi - ni - ster kun - de hug - ge Her - man Bang som
 Schmidt var li - ge midt i Ju - le - kort' - ne, saa han tor' - e
 Lin - ge Lin - ge Lin - ge Lin - ge Lin - ge Lin - ge hop min

dem, de sku' nem-lig dan-ne Ka-bi - net-ter, men man ku'n-de
 C., ja, han hav-de sik-kert væl-dig Ap-pe - tit paa den-ne
 Krigs- og Carl Pri-ce, der jo nu er le - dig, vil - de væ-re
 ej, Ax-el Thlesskan skul-de op til Stock - holm for at
 Ven, vil Du se, at Du kan bli'e Mi - ni - ster lidt ge -

fin - de dem, man har kig-get ef - ter Molt-ke
 Pri - kas - sé, men Provst Bjer-re vil des-vær-re
 U - den - rigs- og Jens Kjeid-sen er jeg gan-ske
 mo - re sig, det var saa-mænd li - ge - ved de
 svindt i - gen, tror Du jeg vil sid-de her og

Bre-gent-ved, og man har ledt om Juel, man har
 ik - ke af en Grund jeg ik - ke ve, det er
 vis paa, at man kun-de gods ha' faaet til at
 hav-de ta-get Car-sten Rava, hvis ej vi i
 væ-re ba-re Ma-dam E - rik - sen? Lin-ge

ba - re li' - saa stil - le hært dem syn-ge: Kryb i Skjul, min
 Synd,for næp-pe no - gen an - den sty - re kan som han vort
 sy sin e - gen U - ni - form,for saa var den Tid gaet med
 For-vej'n hav-de en Mi - ni - ster med det sam-me Navn som
 Lin-ge Lin-ge Lin-ge Lin-ge Lin-ge Lin-ge paa'en i -

Fugl
 Land. *f*
 no'et.
 Rava.
 gent

Hvad maa jeg?

Moderato.

Olfert Jespersen.

Nr. 5.

1. Mor er god, men hun
2. Aa, Ko-me-dier og
3. Jeg kom med dog til
4. Gud-ske-lov Pættier

grazioso

hør til den æld-gam-le Sko-le, og jeg ag-ter min
Be-ger dem slu-ger jeg ger-ne, ja-men Far han er
„Faust“ for det he-rer jo al-le, aa hvor Holm va-bril-
Carl ser mer fri-sin-det paa-'et, han er ik-ke saa

Far, for han er jo min Far, ja men sta-dig-væk
rent ud en Stifts-fy-si-kus, han er slet ik-ke
liant, og hver He-reld var sød, men jeg tror ik-ke,
dum som han eg't-lig ser ud, for hver-gang han sin

træk-ke i Mors gam-le Kjo-le og saa hæ-re de
med paa det ny og mo-der-ne, skendt hver Sen-dag han
jeg har for-staa-et det hal-ve, for at jeg var kom-men
Far for lidt Pen-ge har slaa-et, sen-der han mig pr.

(5 Takter efter et fransk Thema.)

dum - me Prin - cip - per Far har. Maa jeg læ - re at
læ - ser „den ny Om - ni - bus.“ Maa jeg se „Don Ju -
med, det sa' Mor hun for - tred. Jeg fik siet in - gen
Om - gaaen - de li - ge - strax Bud. Skal vi to ta' i

ro? Næ! Maa jeg blæ - se O - bo? Næ! Maa jeg da faa et Kla -
an? Nej! Læ - se i Her - man Bang? Næ! Hel - ler ik - ke Zo -
Svar Næ! Sig er Faust ik - ke rar? Næ! Ja - men Mar - gre - the er
Skov'n? Ja! Skal vi ha' os en Vogn? Yes! Vil Du ha' en Ab -

ver? He! Maa jeg bli - ve Bar - ber? Næ! Maa jeg ta' til Pa -
la? Nej! Ja - men Nan - sen, aa hva? Nej! Hel - ge Ro - de og
sød? Ja! Men hvor - for er hun død? Tja! Ja hvad er det der
sindh? Tja! Drik nu ej for ge - svindt? Naa! Kæ - re, hvor Du er

ris? Nej! Maa jeg teg - ne hos Thies? Laj! Maa jeg gaa u - den Kor - set? Maa jeg
Hertz? Nej! Pa - stor Blau - mü - lers Vers? Nej! Jo - hannes Jørgensen da? Han er da
sker? Aa! Hænder saadno - get mer? Næ! Jeg faar aldrig Be - sked - skal jeg
varm? Jeg! Har Du Brug for en Arm? Nej! Og saa ruller vi hjem - og saa

ritard. læ - re at skæ - re og sli - de i Slæjd? Jeg maa ik - ke en Dejlt!
ung og u - skyldig og ik - ke bla - sert - han er jo li - gekon - fir - mert!
ven - te med alt, til jeg faar mig en Mand, - det tror j'in - te jeg kan!
kys - ser han mig li - ge midt paa min Kind, - aa det nej - som - me Skind!

a tempo

Danmarks-Statuens Afsløring.

Vals.

Gl. Vals.

(Corneliusen og Eriksen.)

Nr. 6.

C: 1. Mit Ad - gangs - kort fik jeg fra'n fin Kom - man -
 C: 2. Smukt tal - te Hr. Mel - dahl en Ti - me !
 C: 3. Hen - rik Smith hav - de la - vet en Sang, der var
 C: 4. Jeg har al - drig sét saa - dan en dej - lig Sta -
 C: 5. Den har ko - stet for - hav - sen - de lidt i Sa -
 C: 6. Fi - gu - ren er kvin - de - lig ren i - de -
 C: 7. Hen - des Ho - ved er Ve - nus fra Mi - lo kom -
 C: 8. De Lø - ver har kun ko - stet ti - tu - sind
 C: 9. Og An - sig - tet har dog de ken - ne - ste
 C: 10. Te - le - gram send - te Mel - dahl til Rom til sin

der. E: Jeg fik mit fra min Lig - tor - ne - o - pe - ra -
 Træk. E: Der var ik - ke et Øj - e, der hør - te et
 fin, E: Det ken - ne - ste ved den, det var Me - lo -
 tu, E: Jo Stor - ke - spring - van - det er vær - re end -
 lær, E: Gud véd hvad han havde ta - get for hélt at la'
 el, E: Jeg ken - der den Mand, der har staa - et Mo -
 plet, E: Nø, Ve - nus gik skun - te med Cyc - le - ka -
 Krus, E: Gud jeg tro' - de, det var sti - li - se - re - de
 Træk, E: Hun var 10 Gan - ge ken ne - re, før Sæk - ken kom
 Ven, E: Det vil si' han kuñ - de fin - de ham i Vej - vi - se -

ter. *Begge.* Hu - li - di - li - di - æ, *C:* Rid - der og
 Kvæk. *B:* Hu - li - di - li - di - æ, *C:* Hu - li - di -
 dien. *B:* Hu - li - di - li - di - æ, *C:* Hu - li - di -
 nu. *B:* Hu - li - di - li - di - æ, *C:* Hu - li - di -
 vær. *B:* Hu - li - di - li - di - æ, *C:* Hu - li - di -
 del. *B:* Hu - li - di - li - di - æ, *C:* Hu - li - di -
 sket. *B:* Hu - li - di - li - di - æ, *C:* Hu - li - di -
 Mus. *B:* Hu - li - di - li - di - æ, *C:* Hu - li - ti -
 væk. *B:* Hu - li - di - li - di - æ, *C:* Hu - li - di -
 ren. *B:* Hu - li - di - li - di - æ, *C:* Hu - li - di -

Kom - man - der. *Begge.* Hu - li - di bril - li - ant O - pe - ra - ter!
 sik - ken Træk! *B:* Hu - li - di - li - di - æ, ik - ke et Kvæk.
 Hen - rik Smith, *B:* Hu - li - di - li - di - æ, stop nu lidt Smith!
 vær' end - nu, *B:* Hu - li - di - li - di - æ, Stor - ke - sta - tul
 hélt la' vær! *B:* Hu - li - di - li - di - æ, sik - ket Sa - lær!
 i - de - el, *B:* Hu - li - di - li - di - æ, vel - skabt Mo - del!
 æ, com - plet, *B:* Hu - li - di - li - di - æ, sik - ken Ka - sket!
 tu - sind Krus, *B:* Hu - li - di - li - di - æ, Hu - li - di Mus!
 sæd - le Træk, *B:* Hu - li - di - li - di - æ, kom med en Sæk!
 Mel - dahs Ven, *B:* Hu - li - di - li Hul i Vej - vi - se - ren!

Ubegribeligt.

Poisourri.

Moderato.

Nr. 7.

1. En Dag blev det før -
 2. Peter Han-sen han har
 3. Jeg er fedt i Ni - og -
 4. Bingitte Gey - e stod Mo

talt, og troet og stærkt be - grædt, at Scheel Wan - del var til
 slidt, han har og - saa bragt det vidt, for det kon - ge - li - ge
 nirs, Lud - vig Holberg blev døbt Klokken ti, Rasmus Rask blev syg den
 del, for Sinding i A - kva - rel, samme Aar E - rik Barnhavde

Frokoststødt som den lil - le var - me Ret. Det stod i en A -
 maa i Aar ha'tjent Pen - ge rent som Skidt, for hvad Fan - den de saa
 sjette Maj An - no at - ten - hundred - og - ni. H. O. Andersen blev gift i halv -
 Barn i Kir - ke - ude ved Kil - de - væld. Lars Ma - thie - sen tog Pa -

vis, mit Blod det blev til Is, for hvad
 ga' - det var nær - mest O - pe - ra - saa var
 tres, Ma - dam An - der - sen var me - get til - freds, skøndt han
 tent paa en bram - fri Sil - de - sa - lat Da - gen

Ej - nar skri - ver tror jeg paa, som jeg tror paa Pa - ra -
 Lyg - ten rød om Næ - sen fra om For mid - da - gen
 hav - de man - ge Æ - ven - tyr ef - ter ott'og fyr - re ni - og - fyrr' halv -
 ef - ter at Kin - go op - fandt en Cho - ko - la - de Au - to -

dis. Kan - ni - ba - ler - ne, det Rak - ker - pak,
 a: Naar nu ba - re ik - ke af sit Held
 tres. Det var for - ri - ge Maa - ned Dok - tor Gertz
 mat. De véd vel at Snor - re Star - le - søn

vi - ste in - gen An - ger, de sad og stan - ged
 Pe - ter bli'er fær - tju - set og tror, at han og
 stod og op - po - ne - red, men hvor - dan var det med
 lig - ger be - gra'vet paa Ve - ster, og at der le - ver en

Tæn - der med de - res Bo - me - ran - ger, ja den
 Dan - ne - skjold e - ne fyl - der Hu - set. Al - ting
 Hen - rik Hertz - naar blev han kon - fir - me - ret? Han er
 Sø - end - hu af Sax - o Ru - ne - me - ster. Det er

ritard.
 Røed - sel var føel, næ - sten u - be - skriv - lig, men at Scheel
 spa - rer han paa, naa, det er til - giv - ligt, men at han
 født i Hel - le - bæk, sund og frisk og triv - ligt, men at han er
 let nok at for - staa, naar Fan - ta - sien er liv - lig, men at vox - ne

Wan - del troed' det sel, det er u - be - griv - ligt!
 la'er Carl Pri - ee gaa, det er u - be - griv - ligt!
 født to Aar i Træk, - det er u - be - griv - ligt!
 Menn'sker sam - ler paa Frimærker! det er u - be - griv - ligt!

fz fz D. C. al

Vals.

Nr. 8.

1. To -
2. Carl
3. Jeg har
4. Se
5. Vort

tal - af - hold og Maade - hold, det bre - der sig svært, det er ni Gan - ge
 Ja - cob - sen og Küh - le har drukket For - lig, Bak - te - ri - er
 sam - let paa Kryb - dyr fra da jeg blev døbt, jeg øj - er et
 spl - se godt og drikke tæt det hol - der jeg al - men Kvin - de - vrøv
 Bor - ger - raad ud - fol - der en atorslaa - et Flid, det er sgu et

vær - re end før, jeg tror nu in - te paa, hvad Hr.
 fin - des ej mer, Carl Ja - cob - sen han rak - te først
 klo - ve - sygt Faar, en Pu - ma og 12 Kak - ke -
 er mig en Pest, til Ti - der er det jo'k - ke let at
 fixt Ap - pa - rat, der ta - les hver Man - dag 6 -

Tri - er har er - klært, at Snap - sen er Skyld i, man der.
 Haan - den for - di han har saadn en ken Ka - rak - tær.
 lakker har jeg købt, og en Flod - hest med lax - far - vet Haar.
 slip - pe der - fra, jeg ken - der det selv al - ler - bedst.
 Ti - mers Tid, Reg - len med kent Re - sul - tat.

(12 Takter efter et gl. Thema.)

Jeg hol - der mig stød til det tra - di - tio - nel - le, man
 Saa er det at Øl - skat - ten bli - ver for - høj - et. Nap,
 Men Ol - den - borr' har jeg nu ka - stet mig o - ver, det
 En - gang jeg og Loi - se, min Hjer - tes Ven - in - de, vi
 De - stry - ger et Navn paa en Ga - de som Bal - sam - og

har sgu - te Ska - de af rig - tig god Sprit, jeg kø - ber, saa -
 Küh - le hvad skal vi for Bay - ern saa tæ'p' Men Küh - le med
 er na - tio - nalt og be - ta - ler sig godt, jeg ta'er en Snes
 skæn - des, det vil si - ge, jeg sa' øj et Ord, for hun var en
 skæn - des om hvad de skal ds - be - den til, og snak - ke det

læn-ge der er no'en der vil sæl-le, det smager mig godt, selv det
Pri-sen er me-get for-nøj-et: „Hvor for lægge paa, lad os
tu-sind hver Nat, mens de so-ver, og sæl-ger dem saa for en
Skru-e, en Skru-e uden En-de, den sø-de-ste Skru-e paa
vil de jo svært vær-ne all-samm; jeg véd, da i hvert Fald, at

rød-som-ste Skidt. Men det gør mig saa ondt, der bli'er fle-re og
før slaå lidt a'! Vi kan ik-ke godt ta-ge Hen-syn til
Ø-re pr. Pot. Men Bæ-ster-ne de er saa-gu' li-ge
Guds græn-ne Jord. „Gud, Løi-se, husk paa, Du er skabt af mit
Klau-sen han vil. Men Ro-strap han vrik-ker u-ro-lig paa

fle-re, der ikke en-gang snaps'er i Smug,- men
Smaating, men Carl Ja-cob-sen, det kan jo Du, for
gla-de, de gri-ner og sier: „Her-re gu'! at
Rib-ben, kom A-dam og E-va i Hu! Men
Sto-len og fa-rer saa op: „Lil-le Du, I

Bacchus! tag Du Si-tu-a-ti-o-nen med Sinds-ro, for vi
Du skal ha' Sta-tuer, men vi skal ha' Kun-der, og vi
Menn'ske-nes Børn gi-der sli-de saa-dan-ne, for vi
hun sa' saa lo-gisk: „Spar I Je-res Rib-ben for vi
Her-rer fra dén Si-de snak-ker for-me-get, husk vi

er sgu' de fle-ste end-nul! Ja Bacchus tag Du Si-tu-a-
har vel de fle-ste end-nul! Se Du skal ha' Sta-tuer, men
er dog de fle-ste end-nul! At Menn'ske-nes Børn gi-der
er vel de fle-ste end-nul! Ja hun sa' saa lo-gisk: „Spar
er vel de fle-ste end-nul! I Her-rer fra dén, Si-de

Ho-nen med Sinds-ro, for vi er sgu de fle-ste end-nul!
vi skal ha' Kun-der, og vi har vel de fle-ste end-nul!
sli-de saa-dan-ne, for vi er dog de fle-ste end-nul!
I Je-res Rib-ben, for vi er vel de fle-ste end-nul!
snakker for-me-get, husk vi er vel de fle-ste end-nul

Lidt til.

Moderato assai.

Olfert Jespersen.

Nr. 9.

mf

1. Jeg
2. En
3. Saa
4. Og

har saa of - te sagt det til min Fa'er: „Kæ - re,
 Kæ - rest vil jeg og - saa ha' lidt snart, det' da
 vil jeg ha' en Bru - de - eye - le - dragt, Bru - de -
 al - le Menn' - sker skal be - un - dre os, aa, be -

se - de Fa'er, én Ting maa Du end' - lig mig for - se - re, naar
 gan - ske klart, hvor - for ven - te, jeg' jo ken at se til. Mem
 eye - le - dragt, med tre fi - re A - len Slæb og lidt til. Og
 un - dre os, vi skal til Pa - ris og Ri - vi - e - ren. Men

an - dre un - ge Pi - ger Cyc - le har, det ved
 in - gen Løj - te - nant med Kne - beis - bart, det har
 jeg vil ha' en Æg - te - skabs - kon - trakt, Æg - te -
 hjem - me vil vi og - saa mun - tre os, rig - tig

Gud de har, ja hvor - for skal jeg saa Sted - barn
 in - gen Art, nej, saa før en ung Gros - ser' med
 skabs - kon - trakt, hvor der staar, at jeg har Ret - og
 mun - tre os, ja, i Aar vil jeg til Pre - mi -

legato

væ - re? Jeg har selv syet en fød - fri Kjo - le
 lidt til - Jeg har li - ge bro - de - ret et Par
 ét til: At han al - tid skal væ - re en ge -
 e - ren. Jeg vil se, hvad jeg al - drig for har

og en rask Ka - sket, giv mig en,
 læk - re Mor - gen - sko, dem skal han
 myt - lig Æg - te - mand, en Ge - mal,
 faa - et Lov at se: Ne - ger - in -

rit.

blot paa ty - ve Pund, ja, kun en lil - le let. Lidt
 faa, hvis han er rig - tig fej - e - lig og go' Hver -
 der sin lil - le Ko - ne in - tet næg - te kan. Jeg
 der, der spi - ser Lam - me - fri - eas - sé med Ske. For -

høj i Sæ - det og med krum - met Styr, rig - tig
 gang vi sés skal han ha' hun - dred Kys, fle - re
 selv skal væ - re han - ses Kjæ - le - gris i vort
 re - sten vil vi le - ve bor - ger - ligt, gan - ske

krum - met Styr, og saa gea - ret op til 80 - og lidt till
 hun - dred Kys, fle - re hun - dred tu - sind Kys - og ét till
 Pa - ra - dis, aa, det bli'er et Pa - ra - dis - og lidt till
 bor - ger - ligt, ba - re bru - ge hvad vi har - og lidt till

Kvindfolk.

Moderato.

Engelsk Melodi.

Nr.10.

1. Gud hvor min
2. Traf paa den
3. Køn var Fran-
4. Traf paa Al-

Rik-ke dog var sød, den - gang da hun var sex-ten Aa _____
lan-ge Ca-ro-li - ne paa en min-dre As-sem - bli _____
eis-ka eg'nt-lig ik - ke, men hunkun-de li - ge gaa _____
vil-da tem'lig of - te i det høj're Sel-skabs - li _____

-r, hun var saa pju-sket som en Graa-spurv,
-x, hav - de skam rent til - fæl-dig et Par
-, naar hun fik va-sket si - ne Hæn - der
-v, fir - hæn - digt spil-led vi, skøndthen - des

og hun hav - de flam - met Haa _____ r
Sking-ler i min Port - mo - ni _____ x.
samt fik et Par Han - sker paa _____ !
Bas var no - get for mås - si _____ v.

Rik - ke, aa sik-ke hun var fin, Rik - ke hun kunde hol-de Grin,
 Li - ne var lang,men hun var sød, Rød - grød og Pomme-rans vi nød,
 Hand - sker var hendes I - de - al, hun var al - de - les handske-gal,
 Vi el - sked beg-ge Sang og Spil, og - saa hin-an-den, li - ge til

jeg Fjols jeg mærked ba - re ej, at hun gjor-de Grin med
 men da vi skul-de ta' af - sted, glemte hun at ta' mig
 den holdt des - vær-re gan-ske kort, jeg fik sendt et Hand - ske
 Pi - gen en For-aars-dag blev Ven men kristelig Ur - te - kræm-mer -

mi _____ gl! Aa, min Rik-ke! Nu skal
 me _____ d! Ca - ve - li - ne! Tænk hun
 kor _____ t fra Fran - cis - ka med Far -
 sven _____ d! Aa, Al - vil - da! for Mu -

marc. ritard.
 Du sgu' ha' saa man-ge Tak! Ik - ke Ta - le om den Ting -
 sæe sgu ej saa meg't som Tak! Ik - ke Ta - le om den Ting -
 vel og man-ge tu - send Tak. Ik - ke Ta - le om den Ting -
 sik-ken skal Du sgu ha' Tak! Ik - ke Ta - le om den Ting -

S
 Kvind.folk, det er no - get Ra - k! k!
 Kvind.folk, det er no - get Ra - k! k!
 Kvind.folk, det er no - get Ra - k! k!
 Kvind.folk, det er no - get Ra - k! k!

Hver sin Lyst.

Vals.

Vals-Potpourri.

Nr. 11.

1. Sik - ket Hus der lig - ger
 2. Fridthiof Nan - sen skif - ted
 3. Høj - ste - ret den har min
 4. Sul - te - kunst - ner - in - den,
 5. Jour - na - li - sten har det
 6. Gud, hvor det er godt at

midt paa A - ma' - tor,
 to Aar ik - ke Klær,
 dy - be - ste Re - spekt,
 som i Cir - kus - sad,
 ik - ke al - tid let,
 ha - ve Fred og Ro,
 skal det ri - ves ned, saa
 Skrædder - strækken hav - de
 Høj - ste - ret den demmer
 kan De nu be - gri - be
 har til Ti - der næp - pe
 aa, hvor det er rart at
 bli - ver det en Sor,
 ik - ke Skylden dér,
 im - mer - væk kor - rékt,
 at den Ko - ne gad!
 Tid at bli - ve mæt,
 ha' et Freds - bu - reau,

selv om de vil byg - ge
 han blev først klædt om og
 Høj - ste - ret kan rigt - nok
 Dag - lig skul - de hun halv -
 naar han dag - lig bé's til
 selv om det er i Bern, det
 Hu - set op i - gen, saa
 va - sket da han traf
 ran - sa - ge rart
 aa - den Kro - ne ha' samt
 Mid - dag med 12 be - dre
 lig - ger, skaf - fed det dog

kan det li' - godt ik - ke nyt - te.
 Jaek - son fjoer - ten - de Ok - to - ber.
 Ny - rer saa - vel som Hjer - ter.
 al - ting frit med Vask og Ren - hed.
 Ret - ter med Ra - fi - ne - ment paa.
 li' - godt Fred og Ro her - hjem - me.
 I det Hus har nem - lig
 Skæ - get tog han af end -
 Gud - be - vars, hvad der er
 Det var pud - sigt nok at
 Mod frem - me - de har vi nu
 Fredrik Baj - er er vi

Dyvke haft Lo - gis,
 skøndt det var saa køldt,
 Ret skal væ - re Ret,
 Folk gad se der - paa,
 vo - re - ses Fa - con, de
 Fre - dens Eng - le - barn,
 der man ik - ke sæt - tes
 mærklig - nok blev sel - ve
 men jeg syn's nu virk - lig
 naa, der kom for - re - sten
 fremme - de fik Sme - re -
 for til Freds - bu - reau - et
 Spejlglas - ru - der i,
 Skæget ik - ke solt,
 ik - ke, det var 'net,
 og - saa Fan - dens faa,
 bred og Bou - il - lon,
 er nok Fredrik Far'n,

kæ-re-ste Hr. Le-vy, hold Demblot fra det, for det vil jo be-dre-ve
 men der-op-pe er der in-tet Mar-ked for Pa-ryk og Skæg og Gar-de-
 at de ik-ke vil de la' Bech-Ol-sen bruge si-ne Kræfter som Be-
 der-for snød de Da-men for Di-æ-ter-ne, at tæn-ke sig en saad'n Ge-
 Ju-les Cla-re-tie var hen-rykt og han sag-de med en Smule fransk Ak-
 det vil vo-res ra-re, fre-de-li-ge Fol-ke-ting ej no-gen-sin-de

Schiedte. Ja, Schied-te er om o-ver Dyv' -
 ro-be. Men i Lon-don der røg sgu hans Bux -
 vær-ter. Fra Du Tyr-ken be-sej-red; Bech-Ol -
 men-hed. Hun fik li-ge til en Por-tion Ær -
 cent paa: „Mes-sieurs, kan man ik-ke faa Tyk -
 glem-me. De stem-te for Fre-den og Baj -

ke, for han hol-der saa me-get af Dyv' -
 er, skendt han holdt nu saa me-get af de Bux -
 sen, har vi holdt aa saa me-get af Bech-Ol -
 ter, naa hun hol-der nu me-get af Ær -
 mælk, for jeg 'ol-der saa me-get af Dyk -
 er, for de hol-der saa me-get af Baj -

ke, men Chri-stian den an-den er kom-met der -
 sen, Her Ma-dam Thu-saut bed ham tu-sen-de
 ter, en Høj-ste-ret, der sid-der i Kong Ge-orgs Pa-
 mælk, Smerre-ned paa hver-ken vaadt el-ler
 er, Landstingsmænd' - ne saa nok lidt stor-snud'-de

tidt, for han holdt nem-lig og-saa af Dyv' - kel
 Pund, hun har sgu holdt me-get af Bux - er!
 læ! Du bur-de holdt mer paa Bech-Ol - sent!
 tørt, ja, saa holder vi sku al-le af Ær - ter!
 Ret, men jeg holder nu saa me-get af Tyk - mælk!
 ud, men de sa' dog ej Nej til en Baj - er!

Kærlighedsduet.

Olfert Jespersen.

Nr. 12. Moderato. *mf* (Eriksen og Abigael).

1. *E*: Sig, hvor for bræ - ger
 2. *E*: Sig, hvor for kom Ber -
 3. *E*: Se, paa mit Hjør - tes

Bøn - dens Lam? Hvor - for gaar Fir - ben rundt paa al - le Fød - der?
 tran Bøn - ben for - sént til Kej - ser - sla - get ved Pul - ta - va? Og
 Gas - kom - fur har læn - ge brændt en lil - le mun - ter Flam - me, og

Hvor - dan bli'er en Vild - and tam, og hvor - for fløj - ter Nat - ter -
 hvor - for tog Na - po - le - on, en - gang i - mel - lem hjem fra
 det - te Fod med Kunst - Gla - sur be - vi - ser, hvor jeg hedt har

ga - len? Sig, hvor - for mon en Ed - der - fugl til
 Hæ - ren? Sig, hvor - for fæl - der Gla - stone Træer? Hvi
 ha't det. Her, gaar det Dem ej li' - som mig, sig,

rit.

Ti - der knap nok se - der Pe - ber - nød - der? Og hvor - dan bli'er Rød -
 ny - der Bis - marc Vi - be - søg fra Ja - va? Og hvor - for drog Kong
 fø - ler De ej no - get af det samme? A: Det er saa svært at

animato

spæt - ten gul, hvor - for slaar Ko - en Smut med Ha - len? A: Ja, hvor - for
 Saul sit Sværd? Hvor - for blev Go - liath ramt i Pæ - ren? A: Hvorfor var
 si - ge Nej, nu staar jeg jo paa De - res Plat - te. *E*: Skal De nu

har Bi - son - ox - ens Sang ved For - aars - tid en ve - mo - dig
Grif - fen - feldt ej Cye - list? Hvi var A - chil - les svag i sin
først spør - ge Faer og Moer, før De tør si - ge det lil - le

Klang? Det har saa of - te jeg grundet paa, men Svar jeg
Vrist? Hvi vog Niels Eb - be - sen sjet - te Knud? Det har jeg
Ord? Jeg kan jo nok ven - te lidt end - nu - A: Næ, hvor - for

Vals. (Engelsk Melodi)

al - drig har kun - net faa. E: Jo, A - mor, den
al - drig kun - net grun - de ud. E: Jo, A - mor, den
det Du! E: Nu sa' De Du! Aa, A - mor, Du

pud - si - ge Purk, jo han har skam Skyl - den, den
smaa Kan - ni - bal, gor Ver - den skrup - ly - nen - de
er dog et Skarn, dér fik Du det Barn i dit

Skurk, for Flodhest og Gæg og Menn'ske og Hval de
gal, thi Kon - ge og Præst, Hu - sar og A - grar maa
Garn, det er ak - ku - rat, som jeg al - tid har sagt: Aa,

dej er skam al - le den selv - sam - me Kval. Kval.
al - le Mand dan - se til A - mors Gui - tar. (2 den Gang) Kval.
A - mor, Aa, A - mor, das hast Du ge - macht! Begge - tar.
- macht!